

# РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Бургас, 22.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС** в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Десислава Д. Щерева  
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова  
като разглежда докладваното от Христина З. Марева Въззивно гражданско дело № 20212000500448 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на ЗК „Л.“ АД срещу решение № 278 от 15-ти юли 2021 г., постановено по т. д. № 610/2018 г. по описа на Бургаски окръжен съд, в частта, с която предявените от Н. ДЖ. Б. искове са уважени над размера от 13 000 лв. на присъденото обезщетение, заедно със законната лихва върху размера на главницата над този размер, считано от 9-ти февруари 2018 г., за претърпени от нея неимуществени вреди в ПТП на 1-ви октомври 2017 г., възникнало по вина на водача на лек автомобил „БМВ“, с рег. № \*\*\*, за което МПС е имало сключена застраховка Гражданска отговорност с въззивното застрахователно дружество.

Решението на първоинстанционния съд се обжалва като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон.

Спорните въпроси във въззивната жалба са поставени във връзка с определянето на размера на обезщетението и възражения за несъобразяване принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД съобразно критериите в задължителната практика и основаването им на установени по делото обективни обстоятелства – действително претърпени вреди с оглед

причинените травми на въззиваемата Н. ДЖ. Б. - счупване на лява лъчева кост - дисталната част и счупване на медиалния малеол, контузия на гръдния кош и корема. Подчертава се, че при счупването на лъчевата кост не е имало разместване и срокът за възстановяване е бил не повече от 45 дни. Липсвали данни за допълнително влошаване здравословното състояние на пострадалата, както и за други увреждания, които да са причинили трайна неработоспособност.

Решението било неаргументирано относно продължително търпените болки и страдания, както е твърдяла въззиваемата – ищца, като съдът отчел превес на неблагоприятното отражение на травмите върху здравословното ѝ състояние. Поддържа се, че е следвало да се установи при условията на пълно и главно доказване настъпването на твърдените увреждания като последица от пътното транспортното произшествие, които не било допустимо да бъдат презюмирани.

Поддържа се, че обезщетението не е съобразено с размера на минималната работна заплата към датата на инцидента - 460 лв. съгласно ПМС № 141 от 13-ти юли 2017 година.

Поддържа се че справедливият размер на обезщетението е 13 000 лв. след отчитане на съпричиняващото поведение от страна на пострадалата.

Иска се отмяна на решението относно размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди над този размер заедно със законната лихва и произтичащите от това законни последици.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва като неоснователна. Поддържа се, че с оглед доказаните и установени по делото две средни телесни увреждания по смисъла на Наказателния кодекс и контузия на гръдния кош определеното от първоинстанционния съд обезщетение е справедливо. Изтъкнато е наличието на гласни доказателства относно търпените от въззиваемата –ищца затруднения в ежедневието ѝ вследствие на причинените травми.

Твърди се, че е установен конкретно периодът на възстановяване и страданията претърпени от пострадалата в хода на оздравяване.

Поддържа се искане за потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Претендират се деловодни разноси.

В с. з. страните не се явяват и не се представляват. В депозиран писмени молби, в които не се изразяват възражения по доклада, предявен с определение № 368 от 28-ми октомври 2021 г. по делото и се поддържат възраженията и становищата по съществото на спора, заявени съответно с въззивната жалба и отговора по нея.

В молбата на въззивника ЗК „Л.“ АД се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В молбата, депозирана от пълномощника на въззиваемата се поддържа искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв..

Бургаски Апелативен съд, след като с определение № 368 от 28-ми октомври 2021 г. прие, че въззивната жалба е допустима, по основателността ѝ приема следното:

В извършената служебно от съда проверка съгласно правомощията му по чл. 269 ГПК като въззивна инстанция не се установиха предпоставки за постановяване на решение по чл. 270, ал. 1 и ал. 3 ГПК – за обявяване нищожността или обезсилването му в обжалваната част като недопустимо.

Във връзка с поставените от страните въпроси по правилността на решението в обжалваната част – за уважаване на предявените от въззиваемата Н. ДЖ. Б. искове против ЗК „Л.“ АД над размера от 13 000 лв. на обезщетението по чл. 432 КЗ и дължимата от застрахователя законна лихва, Бургаски апелативен съд приема следното:

В частта за уважаване на предявените искове спрямо въззивното застрахователно дружество до размера на обезщетението от 13 000 лв. за неимуществени вреди от настъпилото застрахователно събитие, заедно със законната лихва, считано от 9-ти февруари 2018 г., решението е влязло в сила, поради което съдът е обвързан със сила на пресъдено нещо относно всички установени с него факти и обстоятелства, които са правопораждащи за отговорността на застрахователя ЗК „Л.“ АД – да заплати обезщетение на въззиваемата Н. ДЖ. Б. за претърпените от нея неимуществени вреди, вследствие получени от нея телесни увреждания: счупване на лява лъчева кост в дисталната ѝ част, счупване на медиалния малеол на ляв голям пищял

и контузия на гръдния кош и корема, като пострадалата Н. ДЖ. Б. е имала съпричиняващо спрямо отговорността на водача на МПС за настъпилите вредоносен резултат поведение, изразяващо се в рискован пресичане на платното на извънградски път в тъмната част на денонощието, в ПТП на 1-ви октомври 2017 г. на пътя гр. Поморие – Ахелой, причинено от водача на лек автомобил „БМВ“ с рег.№ \*\*\*, чиято гражданска отговорност е била застрахована съгласно застрахователна полица „ГО“ в ЗК „Л.“АД.

Спорът по правилността на решението е свързан с наличието на доказателства относно такива факти и обстоятелства, според които да е обоснован съобразно принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението над 13 000 лв. до присъдения размер от 27 000 лв., над който в отхвърлителната си част решението също е влязло в сила като необжалвано от ищцата.

БАС намира, че във връзка с поставените въпроси, свързани с определяне размера на дължимото обезщетение, първоинстанционния съд е извършил задълбочен анализ на всички доказателства по делото – поотделно и в съвкупност, в резултата на което правилно е определил при съобразяване критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД и задължителната съдебна практика, с което обосновано е прието, че общият размер на дължимото обезщетение от 45 000 лв., като правилно, съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД е извършена преценката за наличие на съпричиняващо поведение от страна на пострадалата, поради което размерът на обезщетението е намален до 27 000 лв., която сума е присъдена заедно с дължимото от застрахователя обезщетение за забава, считано от 9-ти февруари 2018 г. – три месеца след отправяне на искането по чл. 380 КЗ. Така постановеното решение следва да се потвърди, поради което и на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд, като приема от своя страна следното:

От доказателствата по делото, вкл. заключение по назначената СМЕ е установено и е безспорно, че в процесното ПТП на 1-ви октомври 2017 г. на Н. ДЖ. Б. са причинени следните телесно увреждания: счупване на лява лъчева кост в дисталната ѝ част, счупване на медиалния малеол на ляв голям пищял и контузия на гръдния кош и корема.

Уврежданията са получени в следствие удара от МПС и падането ѝ,

докато е пресичала пътното платно по диагонал, с лице към движещия се срещу нея автомобил.

Била е приета в УМБАЛ – Бургас същият дена - на 1-ви октомври 2017 г., като след извършване на необходимите изследвания е било назначено и проведено консервативно лечение на фрактурите - с гипсова имобилизация и шини на лява предмишница, китка и лява подбедрица, като травмите на гръдния кош и корема са лекувани медикаментозно. Оздравяването е настъпило в рамките на обичайното - месец и половина до месеца на лъчева кост, и два месеца и половина до три на счупения малеол.

Възражението на застрахователя с вързано с липсата на настъпили усложнения, които да са довели до по-продължителен период на оздравяване, е несъстоятелно. Макар и в рамките на обичайната продължителност, поради травмите, обхващащи горни и долни леви крайници, корем и гръден кош въззиваемата е търпяла значителни болки, страдания и затруднения. Обективно е била затруднена в ежедневно си обслужване и придвижване, което е изисквало чужда помощ и такава е оказана доброволно и безвъзмездно от втория след изписването, което е наложило да живее в дома на пострадалата Н. ДЖ. Б.. Значителността на болките, наложили продължителен прием на обезболяващи и страданията се извежда освен от характера на всяка от травмите и дискомфорта на приложеното лечение чрез гипсова имобилизация и шина, но поради едновременното засягане на горни и долни крайниците от лявата страна, които са затруднявали движението и са причинили залежаване повече от 10 дена, но също от наличието на рани, които са създавали значителен дискомфорт и в легнало положение. Претърпените болки, страдания и дискомфорт не са само хипотетични, а се установяват от показанията на разпитаната свидетелката, посредством нейните преки впечатления за състоянието и реакциите на болка и страдание, проявени от въззиваемата. Наслагването на травмиращите преживявания от различните увреждания, обхващащи във височина практически цялото тяло на въззиваемата по начин, който озасяга координацията на движенията и баланса на тялото ѝ, ангажиращи едновременно възприятията за болка, не само не налагат извод за поглъщане, но правят изтърпяването и преживяването им значително по-трудно, което следва да бъде отчетено като фактор, обуславящ завишаване размера на дължимото обезщетение. Включително след премахването и зарастването на фрактурите, пострадалата

е търпяла характерни за зимния период болки, което е наложило възстановителни процедури. Предвид отчетената от настоящия съдебен състав едновременност на страданията, въззивният съд намира, че е адекватно и справедливо определянето на общо обезщетение, като практически е невъзможно да бъдат преценени болките и страданията свързани с отделните травми. При определянето му следва да се отчете и промяната в следствие негативните представи и страх и състоянието на продължителен стрес, свързан с преодоляването на болките и душевните страдания, както и реалното ограничаване освен на нейната социална сфера, но и засягане живота на близките в обкръжението на пострадалата. Преживяното от събитието и причинените травми е засегнало негативно и отчетливо емоционалното ѝ състояние и нейните когнитивни способности, определящи начина по който функционира и околните са възприемали личността на пострадалата – жизнена и весела преди процесното събитие.

Общият размер на обезщетението от 45 000 лв. съдът намира, че е справедлив и съпоставим с размера на обезщетенията, присъждани към същия период при засягане движенията на горни и долни крайници и травми на снагата. Възраженията за съобразяване размера на минималната работна заплата при преценка за недопустимост на неоснователно обогатяване в случая са неотносими. По делото не са въвеждани като предмет на доказване твърдения относно обективно съществуващи и свързани с личността на пострадалата обстоятелства, във връзка с които да е възможно да се извърши подобна преценка само с оглед размера на МРЗ. Обстоятелството, че към момента на разглеждане на делото е материално затруднена не са достатъчни да се приеме, че с оглед размера на МРЗ съотнесена към размера на обезщетението пострадалата ще се обогати неоснователно. Следва да се държи сметка, че обезщетението следва да репарира пострадалата не само в имуществен аспект, но следва да е такова, че да възстанови необходимото за усещане за удовлетвореност и доверие в действащите законови и обществено – социални механизми за защита на пострадалите при ПТП в РБ като държава – членка в ЕС.

Определеният размер от 45 000 лв., следва да се намали във връзка с установеното поведение на съпричиняване от страна на пострадалата за настъпване на вредоносния за нея резултат. При иначе съобразено с нормата

на чл.108, ал. 2, т.1 от ЗДвП движение на пътното платно - противоположно на посоката на движението на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница при липсата на тротоар или банкет, както и евентуална невъзможност да бъдат използвани, въззиваемата като пешеходка е предприела пресичане на пътното платно в нарушение на изискванията по чл. 32 ЗДвП. В събраните по делото гласни доказателства от разпита на очевидци не се съдържат данни да е направила необходимото, за да забележана, като местонахождението ѝ към средата на пътното платно говори за очевидно неправилна преценка за отстоянието на приближаващите я срещу нея МПС и тяхната скорост, каквото е изискването и на нормата на чл.113 ал.2, във вр. с ал. 1, т. 1ЗДвП. С това пострадалата се е поставила в рискова за нея опасност, което значително е допринесло за настъпилия удар и обуславя намаляване на дължимото обезщетение за претърпените болки и страдания с 40 % - до размера от 27 000 лв.

С оглед съвпадащите и допълващи изводи на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, отразени в мотивите на обжалваното решение, същото следва да се потвърди.

Съобразно изхода на делото пред настоящата инстанция, от насрещните претенции за разноски е основателна тази на пълномощника на въззиваемата, на когото следва да се присъди възнаграждение, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв. в размер на 1 608 лв. с ДДК към което възражението на въззивника по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност е неотносимо.

Водим от гореизложеното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 278 от 15-ти юли 2021 г., постановено по т. д. № 610/2018 г. по описа на Бургаски окръжен съд в обжалваната част.

**ОСЪЖДА** З. К. „Л.“ АД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр. С. бул. „Ч.“ №\*, да заплати на адв. П.С. Н. от АК –Бургас, с адрес на адвокатска кантора: гр. Б., ул. „В.А.“ № \*, ет. \*, офис № \* дължимото на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв възнаграждение в размер на 1 608 лв. (хиляда шестстотин и осем лева) с вкл. ДДС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в  
едномесечен срок от връчването му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_